

Kunngjørt verður fyri ætt, vinum og kenningum, at kæri maður, pápi, verfaðir, abbi, beiggi, versonur og svágur

Sveinbjørn Kári Mouritzen
f. 30. apríl 1952 í Sørvági
búsitandi í Tórshavn

andaðist leygardagin 6. apríl 2013.
Kistan fer av kapellinum á Landssjúkrahúsinum
hóskvøldið kl. 20.00 í Vesturkirkjuna.
Jarðarferðin verður úr Vesturkirkjuni fríggjadagin
12. apríl kl. 12.00.

Familjunnar vegna
Randi, Wenzel og Jóhannes við familjum

Tey, ið ynskja at minnst Sveinbjørn við blómum ella kransi,
kunnu ístaðin lata eina peningagávu til Vága Bjargingarfelag
konta í BankNordik.

Tøkk

Hjartans tøkk fyri sýnda samkenslu, tá ið kæra
mamma, vermamma, omma og langomma okkara

Berlina Sofía Oluffa
Kristianna Mørkøre
Klaksvík

doyði og varð jarðað.

Tøkk til Hanus á Gørðum, prest, fyri góð og
troystarrík orð á sjúkrahúsinum, kapellinum og
í kirkjuni. Somuleiðis takka vit kirkjutænarum,
sangarum og gravara. Tøkk fyri blómur, kransar,
bakstur og heilsanir. Tøkk til øll, sum fylgdu henni
til hennara seinasta hvíldarstað.

Familjunnar vegna,
Kristianna, Hannebeth, Jóhan, Hjørdis, Erland
og Birgir

NØVN

Eyðun Joensen 70 ár

Fyri einari viku síðani, týs-
dagin 2. apríl, vóru 70 ár síð-
ani, at Eyðun Joensen varð
føddur. Hann var fyrsti føy-
royski sálarfrøðingurin heima
á landi, og hann var í meiri
enn tredivu ár í so mongum
høpi fremsta umboð fyri sál-
arfrøðina í Føroyum.

Tað var á Biskupsstøð í
Klaksvík, at vøggan stóð.
Mamman, Jóhanna, sum
varð nevnd Jóhanna hjá
elektrikaranum, var av Tvør-
oyri, og pápin, Rudolf, var úr
Sørvági. Tey komu til Klaks-
víkar í 1938, bygdu út í sjógvin
á Biskupsstøð, og fóru við
stórum eldhuga og nærlagni
undir at reka elvirkið, sum
síðani varð nevnt hjá Rudolf
elektrikaranum.

Lagnan spældi við. Tað
gekk væl við elverkstaðnum
og handlinum, ið mentust
saman við stóra virkseminum,
sum var í bygdini – bæði á
sjógvi og landi - og tey bæði
vórðu signað við fyra børn-
um: Regin (1940), Eyðun
(1943), Mikkjal (1948-2010) og
Ruth (1950). Regin lærði til
elektrikara og býr nú í Sør-
vági. Mikkjal, sum var tann
einasti, ið búsettist í Klaksvík,
lærði til elektikara og seinni
maskinmeistara og sigldi
sum maskinmeistari. Ruth er
lærari og býr í Saksøbing.

Í 1949, meðan Jóhanna
gekk við óføddu dótttrini,
rakti vanlagnan. Rudolf
gjørðist sjúkur, og jóladag
andaðist hann. Tað var sjálv-
andi øgiligur smeytur, sum
legði myrkar skuggar yvir
familjuna og bygdina. Jó-
hanna gavst ikki á hondum.
Hon rak virkið víðari, og eitt
nú stuðlað av beiggjanum,
Svend elektrikaranum, sum
hevði lært hjá sváginum,
var virkið hjá Rudolf elek-
trikaranum í nógv ár millum
tey fremstu á sínum øki í
Klaksvík.

Tað er merkisvert, hvussu
djúp spor Rudolf elektrikarin
setti eftir seg í Klaksvík.
Skeiðið hjá honum har norð-
uri var bara gott og væl í
tíggju ár, men tá ið virkið
verður umrøtt, so fyllir tað
nógv. Eitt nú eru teir nógvir,
sum lærdu har, og arbeiðini
eru fleiri, sum virkið hevði
ábyrgdina av. Eitt nú stóðu
tey fyri elútbyggingini í flestu
bygdunum í Norðoyggjum og
í Leirvík.

Í sínum nógva og víð-
fevnda virki sum sálarfrøð-
ingur hevur Eyðun dugað
væl at kobla fakliga førleik-
an saman við lívsroyndun-
um og harvið megnað at
møtt vanliga fólkinum í um-
hvørvum, sum tey kenna.
Hann vaks upp í granna-

lagnum, har Nólsoyar Páll
livdi síni síðstu ár, fjóran og
sjógvurin vóru so at siga í
túninum, og árið við slupp-
ini Fimm Systur hjá Símu-
ni Dáva Kalsø og árið sum
vikarur í skúlanum í heim-
bygdini vóru góður førn-
ingur at hava við sær inn í
sálarfrøðislesturin.

Á Haslev Gymnasium
leyk Eyðun studentsprógv,
og so fór hann undir lestur
í Keypmannahavn. Millum
føroyingar var tað mest sum
óhoyrt at lesa pedagogiska-
psykologi, og tá ið hann um
sumrarnar vann sær nak-
rar krónur millum bygda-
menninar, mundi tað mang-
an verða fregnast um, hvat
Eyðun ætlaði at brúka hetta
til. Eyðun hevur onkuntið
sjálvur sagt, at fyrstu lest-
rarárinu kendist tað soleiðis,
at hann vóð út í ána og ofta
ætlaði at vassa í land aftur,
inntil hann varð tilvitaður
um, at nú var meiri enn
hálvur teinurin rokkin, og
at tað fór at verða skjótari at
gera seg lidnan, enn at venda
aftur.

Um ársskiðið 1972-73 var
lesturin liðugur. Eingin sálar-
frøðingur var í Føroyum,
og ivaleyst hevði tað verið
ómakaleysari at funnið sær
starv í skjótt vaksandi danska
vælverðarsamfelagnum.
Men Eyðuni longdist heim
aftur á klettarnar, og tað var
sanniliga brúk fyri honum.
Hann hevur sjálvur greitt frá,
hvussu tað spældi saman, tá
ið hann kom á Statshospitalið
og samstarvaði við Árna
Olsen, og tá ið tilvitanin um
tey sinniliga veiku og tey

menningartarnaðu øktist í
føroyska samfelagnum, sum
áður so at siga ikki hevði
rúmað hesum fólkunum.

Millum fakfólk er tað
tiltikið, hvussu væl Eyðun
megnaði at økja um fatanina
fyri sínum faki, hvussu væl
hann dugdi at skekla hetta
inn í føroyska samfelagið,
hvussu arbeiðssamur hann
var, og hvussu væl frágangur
uppgáurnar hjá honum
vóru. Havi hoyrt frá bæði
lækna og sálarfrøðingi, at tað
er fragt at lesa journalirnar,
sum Eyðun hevur skrivað.

Tað vóru boð eftir Eyðuni
so nógva staðni frá. Hann var
í mong ár formaður í Films-
eftirlitinum, og tey, sum
í sjeyti árunum lærdu til
sjúkrasystir og lærara, minn-
ast Eyðun sum meistarlígan
undirvísara í sálarfrøði. Sam-
bandið við skúlarnar varð-
veitti hann í nógva ár sum
próvdómari.

Harafrat hevur Eyðun
verið við til at ríka føroyingar
við nógvum væl skrivaðum
greinum í bløðunum, hann
hevur bergtikið okkum í
sendingum í útvarpinum um
lívsins stóru spurningar –
eitt nú um sorgina sum hann
varð raktur av so tíðliga, og
sum hann við sínum serliga
orðavali hevur dugað at lýsa í
samansjóðing millum fakliga
førleikan og persónligu
royndirnar.

Nú eru tað nøkur ár síðani,
at Eyðun bað starvinum á
Landssjúkrahúsinum far-
væl. Hann hevur tó ikki lig-
ið á løtu síðani. Framvegis
fyrilesur og skrivar hann, og
nú eru betri stundir til alt

tað praktiska, sum honum
altíð hevur dámað so væl,
men sum tað ikki hava verið
so góðar stundir til.

Hann plagar at lýsa seg
sjálvan sum eitt sindur fesj-
utan og altíð at hava havt
so góðan hug at dálka fingr-
arnar. Tað ger hann á trønni,
har hann veltir og ansar
kriátúrum, og tað ger hann
umborð á deksbátinum
Høgna Jákupi, sum hann
røkir við kønari hond, og
sum hann er á floti við og
luttekur á regattaðum við.
Lias í Rættará smíðaði bátin
í 1920. Tá ið Eyðun var smá-
drongur, var hetta ein av
mongu deksbátunum, sum
lá fyri teym út fyri køks-
vindeyganum hjá teimum á
Biskupsstøð. Tí er tað ikki sørt
av nostalagi uppií, nú hann
sjálvur eigur ein av bátunum,
sum smádreingirnir í jollum
plagdu at rógva umborð á.

Eyðun er giftur Karin Djur-
huus, sum er ættað úr Vági og
uppvaksin í Havn. Tey eiga
børnini Rúna og Elina. Rúni
býr í Skotlandi, har hann er
verkfrøðingur, og Elin býr
í Keypmannahavn. Hon er
biologur og skrivar nú PhD
ritgerð á lærda háskúlanum.
Eyðun eigur fyra abbaðóttur –
tveir dreingir og tvær gentur
- sum hann er púra býttur
uppií.

Hjartaliga tillukku á runda
føðingardegnum og takk fyri
manga góða samrøðu mín
góði bygdarmaður.

Jóannes Hansen